

พระธรรมดาเนียล - เลขสี่สิบเอ็ด

พันธกิจเชิงพยากรณ์ของเปาโล: การเชื่อมโยงอิสราเอลโบราณกับอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ

Jeff Pippenger

2024-01-05

อัครทูตเปาโลเป็นสายสัมพันธ์เชื่อมระหว่างอิสราเอลโบราณกับอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ เพราะพันธกิจของท่าน นามของท่าน สภาพการณ์ส่วนตัวของท่าน และงานเชิงพยากรณ์ของท่าน ล้วนเป็นพยานยืนยันความจริงข้อนี้ทั้งสิ้น ท่านระบุตนว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูตทั้งหลาย เพราะท่านได้ข่มเหงประชากรของพระเจ้า.

เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในหมู่อัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า 1 โครินธ์ 15:19

นามที่เขาได้รับเมื่อกลับใจเชื่อคือ เปาโล ซึ่งหมายความว่า เล็กหรือเล็กน้อย เพราะเขาเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูตทั้งหลาย กระนั้น นามเดิมของเขาคือ เขาโล ซึ่งหมายความว่า "ผู้ที่ถูกเลือก"

ฝ่ายอานาเนียทูลตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินจากคนเป็นอันมากถึงเรื่องชายผู้นี้ว่า เขาได้กระทำความชั่วร้ายต่อธรรมิกชนของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มเพียงใด และที่นี้เขาก็มีอำนาจจากพวกมหาปุโรหิตให้มัดบรรดาผู้ที่ออกพระนามของพระองค์" แต่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาว่า "จงไปเถิด เพราะเขาเป็นภานะที่เราได้ทรงเลือกไว้สำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปประกาศต่อหน้าคนต่างชาติ และกษัตริย์ทั้งหลาย และชนชาติอิสราเอล" กิจการ 9:13-15

เขาโลเป็น "ภานะที่ทรงเลือกไว้" เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่บรรดาคนต่างชาติ แต่เขาจำเป็นต้องได้รับการกลับใจใหม่และถูกทำให้ถ่อมลงเป็นเปาโล (เล็ก) ก่อน เพราะเขาจะต้องมีฤทธิ์เดช เปาโลเข้าใจว่ากำลังของเขาพบได้ในความเล็กน้อยของตน หรือในความอ่อนแอของตนเอง

และเพื่อมิให้ข้าพเจ้าถูกยกชูเกินขนาดเพราะการสำแดงอันมากมายนั้น จึงมีหนามในเนื้อหนังประทอนแก่ข้าพเจ้า คือทูตของซาตานให้มากระหน่ำข้าพเจ้า เพื่อมิให้ข้าพเจ้าถูกยกชูเกินขนาด เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ร้องวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้งเพื่อให้มันพ้นไปจากข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้า เพราะฤทธานุภาพของเราถึงความสมบูรณ์ในความอ่อนแอ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีอย่างยิ่งที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธานุภาพของพระคริสต์จะได้สถิตเหนือข้าพเจ้า เพราะฉนั้นเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในความอ่อนแอ ในการถูกลบหลู่ ในความขัดสน ในการถูกข่มเหง ในความทุกข์ลำบาก เพราะเมื่อข้าพเจ้าอ่อนแอ เมื่อนั้นแหละข้าพเจ้าจึงเข้มแข็ง 2 โครินธ์ 12:7-10

ซาอูลได้รับการ "คัดเลือก" แต่เพื่อให้เขาเข้มแข็ง เขาจึงถูกทำให้เล็กลง (เปาโล) เขาได้รับเลือกให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่บรรดาคนต่างชาติ แต่ส่วนหนึ่งที่เขาได้รับการคัดเลือกนั้นก็เพราะความรู้ของเขาเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณมีความชำนาญในธรรมเนียมทั้งปวงและปัญหาต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในหมู่พวกยิว ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องวอนท่านให้ฟังข้าพเจ้าด้วยความอดทน

วิถีชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่วัยเยาว์

ซึ่งในเบื้องต้นได้ดำเนินอยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้าเองในกรุงเยรูซาเล็มนั้น พวกยิวทั้งปวงย่อมรู้จักซึ่งได้รู้จักข้าพเจ้ามาแต่แรก หากเขาจะเป็นพยาน

ก็ย่อมรู้ว่าข้าพเจ้าได้ดำเนินชีวิตเป็นฟาริสีตามนิกายที่เคร่งครัดที่สุดแห่งศาสนาของเรา กิจการ 26:3-5

ซาอูลได้รับการอุปรมโดยกามาลิเอล

ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในบรรดาครูผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดทางพระคัมภีร์แห่งพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม

“คำขอนั้นได้รับอนุญาต และ ‘เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันได โบกมือให้ประชาชน’

อากัปกิริยานั้นดึงดูดความสนใจของพวกเขา ขณะที่ท่าทีของเขาก่อให้เกิดความเคารพ

‘และเมื่อเกิดความเงียบสงบอย่างยิ่งแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายในภาษาฮีบรูว่า

ท่านทั้งหลายผู้เป็นพี่น้องและบิดาเอ๋ย จงฟังคำแก้ต่างของข้าพเจ้าซึ่งบัดนี้ข้าพเจ้าจะแถลงต่อท่านทั้งหลาย’

เมื่อได้ยินถ้อยคำภาษาฮีบรูอันคุ้นเคยนั้น ‘เขาทั้งหลายก็ยิ่งเงียบลงอีก’ และท่ามกลางความสงบทั่วกันนั้น

ท่านจึงกล่าวต่อไปว่า “แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนยิวคนหนึ่ง เกิดที่เมืองทาร์ซัส แคว้นซีลีเซีย

แต่ได้รับการเลี้ยงดูในนครนี้ ณ ที่ของกามาลิเอล

และได้รับการสั่งสอนตามแนวทางอันเคร่งครัดแห่งธรรมบัญญัติของบรรพบุรุษ และมีใจร้อนรนเพื่อพระเจ้า

ดั่งที่ท่านทั้งหลายทุกคนเป็นอยู่ในวันนี้’ ไม่มีผู้ใดอาจปฏิเสธถ้อยคำของอัครทูตได้

เพราะข้อเท็จจริงที่ท่านอ้างถึงนั้นเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่คนเป็นอันมากซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม”

กิจการของอัครทูต, 408.

ซาอูลมิได้ถูกทรงเลือกโดยบังเอิญ และหนึ่งในวัตถุประสงค์เฉพาะของพันธกิจของเปาโลก็คือการเชื่อมโยงประวั

ติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลตามตัวอักษรเข้ากับประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ

ควบคู่ไปกับข้อเท็จจริงนี้ ท่านได้ประพันธ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นส่วนใหญ่

บทหนึ่งในงานเขียนของท่านซึ่งให้เห็นหลักฐานสนับสนุนสำหรับโครงสร้างของข่าวของทูตสวรรค์องค์แรก

และสำหรับโครงสร้างของข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วย

ข้อความตอนนั้นเป็นอนุสรณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ของแอ็ดเวนติสม์

ซึ่งชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างคนมีปัญญากับคนโง่เขลาในช่วงเริ่มต้นและช่วงสุดท้ายของแอ็ดเวนติสม์

บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราวิงวอนท่านโดยอ้างถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

และการที่เราจะถูกรวบรวมเข้าไปอยู่กับพระองค์ ว่าอย่าให้ท่านหวั่นไหวไปโดยง่ายในจิตใจ หรือให้ตกใจ

ไม่ว่าจะโดยวิญญาณ หรือโดยถ้อยคำ หรือโดยจดหมายเสมือนว่ามาจากเรา ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาแล้ว

อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านไม่ว่าโดยทางใด ด้วยว่าวันนั้นจะยังไม่มาถึง

จนกว่าจะมีการละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นก่อน และคนนั้นคือมนุษย์แห่งบาปจะถูกเปิดเผย

คือบุตรแห่งความพินาศ ผู้ซึ่งขัดขืนและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งทีเรียกว่าพระเจ้า หรือสิ่งที่มีมนุษย์กราบไหว้

จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า ท่านจำไม่ได้หรือว่า

เมื่อข้ายังอยู่กับท่าน ข้าได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านแล้ว และบัดนี้ท่านก็รู้แล้วว่าสิ่งใดเห็นยวริงเขาไว้

เพื่อให้เขาถูกเปิดเผยในเวลาของเขา เพราะว่าความลึกลับแห่งความอธรรมก็กำลังกระทำการอยู่แล้ว

เพียงแต่ผู้ที่ยังยับยั้งอยู่ในเวลานี้จะยับยั้งต่อไป จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปเสียจากทาง

และเมื่อนั้นคนนอกกฎหมายจะถูกเปิดเผย

ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงผลาญด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์

และจะทรงทำลายด้วยความรุ่งโรจน์แห่งการเสด็จมาของพระองค์

คือผู้นั้นผู้ซึ่งการมาของเขาเป็นไปตามการกระทำของซาตาน พร้อมด้วยฤทธิ์เดช หมายสำคัญ

และการอัศจรรย์มุสาอย่างสารพัด และด้วยอุบายล่อลวงแห่งความอธรรมทุกอย่างในบรรดาผู้ที่กำลังพินาศ

เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้รับความรักในความจริงเพื่อจะได้รับความรอด และเพราะเหตุนี้เอง

พระเจ้าจึงทรงสงความลุ่มหลงอย่างแรงกล้ามาเหนือเขา เพื่อให้เขาเชื่อสิ่งมุสา

เพื่อว่าคนทั้งปวงที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในความอธรรม จะได้ถูกพิพากษาลงโทษ 2 เธสะโลนิกา 2:1-12

บริบทของตอนนี้คือการพิจารณาว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองเมื่อใด เปาโลเตือนชาวเธสะโลนิกาว่า ท่านได้ตอบข้อกังวลนั้นไว้แล้วก่อนหน้านี้ เมื่อท่านกล่าวว่า "Remember ye not, that, when I was yet with you, I told you these things?" เปาโลกำลังพยายามป้องกันมิให้พี่น้องถูกล่อลวงในเรื่อง "the coming of our Lord Jesus Christ, and by our gathering together unto him."

บรรดานักประวัติศาสตร์ระบุว่า ครึ่งหนึ่งของข่าวสารของวิลเลียม มิลเลอร์มีพื้นฐานอยู่บนการที่เขาระบุช่วงเวลาสองพันสามร้อยปีแห่งพระธรรมดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 14 ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของข่าวสารของเขา ซึ่งบางครั้งมิได้รับการตระหนัก คือผลงานของเขาในการหักล้างคำสอนเท็จเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

บนพื้นฐานของระเบียบวิธีแบบเยซูอิตอันเป็นเท็จนั้น ได้มี (และยังคงมีอยู่) คำสอนเท็จที่เด่นชัดประการหนึ่งซึ่งวิลเลียม มิลเลอร์ได้คัดค้านอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือคำสอนเท็จที่ว่า การเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมีช่วงเวลาสั้นที่สุดหนึ่งพันปีหน้าหน้า ซึ่งเรียกว่า "มิลเลเนียมชั่วคราว" อันเป็นคำสอนที่ซิสเตอร์ไวท์ก็คัดค้านด้วยเช่นกัน

งานของมิลเลอร์ยังได้สถาปนาความจริงเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ตามตัวอักษรด้วย อันเป็นการคัดค้านแนวคิดอันผิดพลาดต่าง ๆ เกี่ยวกับสหัสวรรษซึ่งแพร่หลายในยุคสมัยของเขา เปาโลกำลังกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองใน 2 เธสะโลนิกา ดังนั้น ข้อความตอนนั้นจึงเป็นส่วนหนึ่งของความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองตามตัวอักษร บทนั้นเป็น "สัจธรรมสำหรับกาลปัจจุบัน" สำหรับมิลเลอร์

เปาโลชี้ให้เห็นลำดับเหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวเนื่องกับการเสด็จมาครั้งที่สอง และยังอธิบายเหตุผลด้วยว่าเหตุใด ชาวเธสะโลนิกาจึงไม่ควรคาดหวังว่าการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตอายุของพวกเขา เปาโลกล่าวว่า "บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราวิงวอนท่านทั้งหลาย โดยเห็นแก่การเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่เราจะถูกรวบรวมเข้าไปอยู่กับพระองค์" คำว่า "วิงวอน" หมายถึงการไต่ถาม เปาโลกำลังใช้เหตุผลแจจแจงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สอง และนำผู้ฟังของท่านผ่านกระบวนการไต่ถามลักษณะหนึ่ง ซึ่งมุ่งหมายให้ผู้ฟังวิเคราะห์ตรรกะของตนเอง

โครงสร้างแห่งตรรกะของท่านคือว่า ก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง สันตะปาปาจะต้องถูกระบุและปกครองเสียก่อน และก่อนที่สันตะปาปาจะปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ จะต้องมีการละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นก่อน การละทิ้งความเชื่อนั้นยังเป็นเหตุการณ์ในอนาคต ดังนั้นการมาถึงของสันตะปาปาจึงยังอยู่ไกลออกไปกว่านั้นอีก แล้วผู้ใดจะถูกล่อลวงให้คิดได้อย่างไรว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ใกล้จะมาถึงแล้ว? ท่านใช้สัญลักษณ์หลายประการของสันตะปาปาเพื่อยืนยันให้เห็นชัดว่า อานาจนันซึ่งถูกเปิดเผยภายหลังการละทิ้งความเชื่อคือผู้ใด ท่านเรียกสันตะปาปาว่า "มนุษย์แห่งบาป" "ผู้ธรรมคนนั้น" "บุตรแห่งความพินาศ" และ "ความลึกลับแห่งความชั่วช้า" ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่าไว้อย่างชัดเจนว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่ชี้บ่งถึงสันตะปาปา.

"แต่ก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ จะต้องมีความเปลี่ยนแปลงสำคัญในโลกฝ่ายศาสนาเกิดขึ้นตามที่ได้มีการพยากรณ์ไว้ อัครทูตได้ประกาศว่า 'อย่าให้ใจของท่านหวนไหวง่าย หรือให้ตกใจ ไม่ว่าจะโดยวิญญาน โดยถ้อยคำ

หรือโดยจดหมายเสมือนหนึ่งว่ามาจากเรา ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาใกล้แล้ว
อย่าให้ผู้ใดล่องหนไม่ว่าด้วยวิธีใด เพราะวันนั้นจะยังไม่มาถึง จนกว่าจะเกิดการละทิ้งเสียก่อน
และมนุษย์แห่งบาปนั้นจะปรากฏตัว คือบุตรแห่งความพินาศ
ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือสิ่งที่มีมนุษย์นมัสการ
จนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า”

“ถ้อยคำของเปาโลจะต้องไม่ถูกตีความผิด มิใช่ให้มีการสั่งสอนว่าเขาโดยการทรงสำแดงพิเศษได้เตือนชาว
เฮสเปโลนิกาไว้ถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ในทันที ท่าที่เช่นนั้นจะก่อให้เกิดความสับสนในความเชื่อ
เพราะบ่อยครั้งความผิดหวังนำไปสู่การไม่เชื่อ ด้วยเหตุนี้
อัครทูตจึงเตือนพี่น้องทั้งหลายมิให้รับข่าวสารเช่นนั้นว่าเป็นสิ่งที่มาจากเขา
และท่านได้ดำเนินต่อไปโดยเน้นย้ำความจริงที่ว่า อำนาจของสันตะปาปา
ซึ่งผู้เผยพระวจนะดาเนียลได้พรรณนาไว้อย่างชัดเจนนั้น
ยังจะต้องลุกขึ้นและทำสงครามต่อสู้กับประชากรของพระเจ้า
จนกว่าอำนาจนี้จะได้กระทำการอันร้ายแรงถึงตายและเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าเสร็จสิ้นเสียก่อน
ก็เป็นการไร้ประโยชน์ที่คริสตจักรจะเฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน ‘ท่านจำไม่ได้หรือ’
เปาโลถามว่า ‘เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านแล้ว?’”

การทดลองอันน่าสะพรึงกลัวที่จะเข้ามารุมเร้าคริสตจักรที่แท้จริงนั้นร้ายแรงยิ่งนัก
แม้ในเวลาที่ยังอัครทูตกำลังเขียนอยู่ “ธรรมล้ำลึก” ก็ได้เริ่มทำงานแล้ว ความเป็นไปต่าง ๆ
ที่จะเกิดขึ้นในภายหน้านั้นจะเป็นไป “ตามการกระทำของชาตान ด้วยฤทธิ์เดชทั้งสิ้น และหมายสำคัญ
และการอัศจรรย์อันเป็นเท็จทั้งปวง และด้วยอุบายอธรรมทุกอย่างในหมู่คนเหล่านั้นที่กำลังพินาศ”

“คำกล่าวของอัครทูตเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่จะปฏิเสธไม่ยอมรับ ‘ความรักในสิ่งจรรยา’ นั้นเคร่งขรึมอย่างยิ่ง
โดยท่านได้ประกาศเกี่ยวกับคนทั้งปวงที่จิตใจปฏิเสธข่าวสารแห่งสิ่งจรรยาว่า ‘เพราะเหตุนี้
พระเจ้าจึงจะทรงปล่อยให้ความหลงผิดอย่างรุนแรงมาถึงเขา เพื่อเขาจะได้เชื่อคำสา
เพื่อคนทั้งปวงที่ไม่เชื่อสิ่งจรรยา แต่ยินดีในความอธรรม จะต้องถูกพิพากษาลงโทษ’
มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธคำเตือนซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาให้ด้วยพระเมตตาโดยปราศจากผลร้ายได้
จากบรรดาผู้ที่ยังคงหันหนีจากคำเตือนเหล่านี้ พระเจ้าทรงถอนพระวิญญูณของพระองค์ไป
ปล่อยเขาไว้กับการล่องหนที่เขารัก” กิจการของอัครทูต, 265, 266.

แม้ว่าซิสเตอร์ไวท์จะระบุโดยตรงว่า “มนุษย์แห่งบาป” “ผู้ธรรมคนนั้น” “บุตรแห่งความพินาศ” และ
“ความล้ำลึกแห่งความชั่วช้า” จากข้อความของเปาโลนั้น คือ “อำนาจแห่งสันตะปาปา”
แต่เธอกำลังยกย่องว่านั่นอีก เธอชี้ให้เห็นว่าสัญลักษณ์เหล่านี้ซึ่งเปาโลใช้เพื่อระบุพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม
ได้รับการสถาปนาขึ้นจากพระธรรมดาเนียล เมื่อเธอกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น
อัครทูตจึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลายมิให้รับข่าวสารเช่นนั้นว่าเป็นสิ่งที่มาจากท่าน
และท่านได้ดำเนินต่อไปโดยเน้นย้ำความจริงที่ว่า อำนาจแห่งสันตะปาปา
ซึ่งได้รับการพรรณนาไว้อย่างชัดเจนโดยผู้พยากรณ์ดาเนียลนั้น
ยังจะต้องลุกขึ้นและทำสงครามกับประชากรของพระเจ้า
จนกว่าอำนาจนี้จะได้กระทำการอันร้ายแรงถึงตายและหมิ่นประมาทของมันแล้ว
การที่คริสตจักรจะคอยมองหาการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาก็ย่อมเป็นการไร้ประโยชน์”
เปาโลกำลังวางรากฐานส่วนหนึ่งของสารถึงชาวเฮสเปโลนิกาซึ่งระบุถึงระบบสันตะปาปาไว้บนดาเนียล
บทที่สิบเอ็ด และข้อที่สามสิบหก

และกษัตริย์นั้นจะกระทำตามขอบใจของตน; และเขาจะยกตัวขึ้น และยกตนให้ใหญ่เหนือพระทั้งปวง,
และจะกล่าวถ้อยคำอัศจรรย์ต่อสู้พระเจ้าแห่งพระทั้งปวง,

และเขาจะเจริญรุ่งเรืองไปจนกว่าความพิโรธจะสำเร็จ: เพราะสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ นั้นจะต้องสำเร็จ. ดาเนียล 11:36

เมื่อเปาโลระบุถึงสันตะปาปาว่า "ผู้ซึ่งต่อต้านและยกตนขึ้นเหนือทุกสิ่งที่เขาเรียกว่าพระเจ้า หรือที่เขานับถือการจนถึงกับนั่งในพระวิหารของพระเจ้าเสมือนเป็นพระเจ้า แสดงตนว่าตนเองเป็นพระเจ้า" เปาโลก็กำลังถอดความคำพรรณนาของผู้เผยพระวจนะดาเนียลเกี่ยวกับ "กษัตริย์" ผู้ที่ได้กระทำ "ตามใจชอบของตน" และยก "ตนขึ้น" ทั้งทั้งกระทำให้ "ตนใหญ่ยิ่งเหนือพระหังปวง" สันตะปาปาคือกษัตริย์ผู้กล่าว "ถ้อยคำอัศจรรย์ต่อสู้อาณาจักรแห่งพระหังหลาย" และสันตะปาปาคืออำนาจที่จะ "จำเรียกขึ้นจนกว่า" "พระพิโรธ" ครั้งแรกจะ "สำเร็จ" ในปี 1798.

ดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และข้อที่สามสิบหก เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจให้ถูกต้อง หากการเพิ่มพูนแห่งความรู้ในปี 1989 จะถูกเข้าใจอย่างถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ คำสอนอันเป็นเท็จที่ว่ากษัตริย์ในข้อนั้นคือฝรั่งเศส ดังที่อูโรยาห์ สมิตได้นำเสนอไว้ จึงได้ถูกนำเข้าสู่คนรุ่นแรกของแอ็ดเวนติสม์ (1863 ถึง 1888) สมิตได้เปลี่ยนข้อความของข้อที่สามสิบหกจาก "กษัตริย์นั้น" (ซึ่งคือสันตะสำนักที่กำลังถูกพรรณนาอยู่ในข้อก่อนหน้า) เป็น "กษัตริย์องค์หนึ่ง" (กษัตริย์องค์ใดก็ได้) เพื่อจะกำหนดลักษณะแห่งรูปแบบการนมัสการของโรมให้แก่ฝรั่งเศสผู้ไม่นับถือพระเจ้า แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเพื่อเสนอทฤษฎีที่เขายึดถือเป็นพิเศษเกี่ยวกับตรรกะว่าเป็นกษัตริย์ฝ่ายเหนือในข้อที่สิบ และต่อจากนั้นไป

ซาตานได้เริ่มต้นตั้งแต่แรกเพื่อปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่า กษัตริย์ในข้อพระคัมภีร์นั้นคือสันตะปาปา และเป็นอัครทูตเปาโลผู้ซึ่งจัดหาพยานคนที่สองให้แก่คำพยานของดาเนียลต่อข้อเท็จจริงนี้ ซิสเตอร์ไวท์ได้ให้พยานคนที่สาม.

ซาตานมิได้เพียงพยายามทำให้ความจริงที่ว่ากษัตริย์ในข้อนั้นคือพระสันตะปาปาถูกปิดบังเท่านั้น แต่โดยการบิดเบือนความจริงที่อยู่ในข้อนั้น ซาตานยังทำให้ความสำคัญของสิ่งที่ "ความพิโรธ" ในข้อนั้นเป็นตัวแทนอยู่นั้นเลื่อนรางไปด้วย พระสันตะปาปาในข้อนั้นจะรุ่งเรืองต่อไปจนถึงปี ค.ศ. 1798 เมื่อได้รับบาดเจ็บถึงตาย ปี ค.ศ. 1798 คือจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งความพิโรธของพระเจ้าซึ่งได้ถูกดำเนินการต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล โดยเริ่มต้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล.

หากอาเวนต์ิสต์ได้ปกป้องและยึดถือเรื่อง "เจ็ดกาลเวลา" ไว้ในปี 1863 ย่อมแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่อูโรยาห์ สมิตจะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดอันเขลาอันเกี่ยวกับข้อที่สามสิบหกได้ เพราะว่า "ความกริ้ว" คงจะถูกเข้าใจว่าเป็นตัวแทนแห่งความกริ้วครั้งแรกของพระเจ้าซึ่งเป็น "เจ็ดกาลเวลา" จึงไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับฝรั่งเศสเลยแม้แต่น้อย การเพิ่มพูนขึ้นของความรู้ในปี 1989 ได้รับการสนับสนุนโดยเปาโลในข้อความตอนนั้น และด้วยเหตุนี้ คำเตือนของเปาโลในข้อความตอนนั้นเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ไม่ได้รับความรักแห่งความจริง แต่กลับรับความลงอันแรงกล้า จึงเกิดขึ้นผ่านการที่พวกเขาปฏิเสธความจริงต่าง ๆ ที่เปาโลนำเสนอไว้ในข้อความตอนนั้น ความจริงประการหนึ่งในบรรดานั้น คือการระบุได้อย่างถูกต้องว่ากษัตริย์ฝ่ายเหนือในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสิบถึงข้อสิบห้า คือผู้ใด

ในตอนนั้น หลังจากที่เปาโลได้ระบุถึงพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรมแล้ว เขาก็ได้ระบุลำดับเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายของโลกซึ่งนำไปสู่การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ อันเป็นหัวข้อของตอนนั้น เขากล่าวว่า "แล้วผู้ธรรมคนนั้นจะปรากฏขึ้น" "ผู้ธรรม" นั้นคือพระสันตะปาปา "ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงผลาญเสียด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์" และจะทรงทำลายเสียด้วยความรุ่งโรจน์แห่งการเสด็จมาของพระองค์" จากนั้นเปาโลกล่าวว่า "คือผู้นั้น ผู้ซึ่งการมาของเขาเป็นไปตามการกระทำของซาตาน พร้อมด้วยฤทธิ์เดชและหมายสำคัญหังปวง

และการอัศจรรย์อันเทิด" พระเยซูทรงเป็นผู้ "ซึ่งการมาของพระองค์เป็นไปตามการกระทำของซาตาน"

การสำแดงอัศจรรย์ของซาตานคือช่วงเวลาตั้งแต่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า จนถึงเวลาที่มีคาเอลทรงลุกขึ้นและเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง ซาตานมิได้กระทำการอัศจรรย์ใด ๆ ในระหว่างภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้ายซึ่งถูกเพลงมาตั้งแต่การสิ้นสุดของเวลาทดลองนั้น จนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมา

"พระคริสต์ตรัสว่า 'ท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของเขา' หากผู้ที่โดยทางเขาได้มีการรักษาโรคเกิดขึ้นนั้น มีแนวโน้มที่จะอาศัยการสำแดงเหล่านี้เป็นข้ออ้างสำหรับการละเลยพระบัญญัติของพระเจ้า และยังคงอยู่ในความไม่เชื่อฟัง แม้ว่าพวกเขาจะมีอำนาจได้มากเพียงใดและในทุกระดับก็ตาม ก็หาได้เป็นข้อสรุปว่าพวกเขามีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไม่ ตรงกันข้าม นั่นคืออำนาจแห่งการทำการอัศจรรย์ของผู้ล่อลวงผู้ยิ่งใหญ่ เขาเป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติฝ่ายศีลธรรม และใช้ทุกอุบายที่เขาสามารถคิดค้นได้เพื่อทำให้มนุษย์ تابอดต่อพระลักษณะที่แท้จริงของพระราชบัญญัติ นั้น เราได้รับคำเตือนว่าในวาระสุดท้ายเขาจะกระทำการด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ลวง และเขาจะยังคงทำการอัศจรรย์เหล่านี้ต่อไปจนสิ้นสุดเวลาการทดลอง เพื่อที่เขาจะซีไปยังสิ่งเหล่านั้นเป็นหลักฐานว่าเขาเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง มิใช่แห่งความมืด" The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

เปาโลระบุว่าจะมีการละทิ้งความเชื่อเกิดขึ้นก่อนการปรากฏของสันตะปาปา และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะเกิดขึ้น "ภายหลัง" การกระทำอันนำอัศจรรย์ของซาตาน การกระทำอันนำอัศจรรย์ของซาตานเริ่มต้นขึ้น ณ เวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา และสิ้นสุดลงเมื่อถึงเวลาเปิดประตูพระกรุณาและภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย การกระทำอันนำอัศจรรย์ของซาตานเริ่มต้นขึ้น ณ เวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

"โดยพระราชกฤษฎีกาที่บังคับใช้การสถาปนาระบอบพระสันตะปาปา อันเป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ชาติของเราจะตัดขาดตนเองออกจากความชอบธรรมโดยสิ้นเชิง เมื่อโปรเตสแตนต์จะยื่นมือของตนข้ามห้วงเหวเพื่อกุมมือแห่งอำนาจโรมัน เมื่อเขาจะเอื้อมข้ามเหวลึกเพื่อประสานมือกับลัทธิวิญญาณนิยม เมื่อภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวเป็นหนึ่งสามประการนี้ ประเทศของเราจะปฏิเสธทุกหลักการแห่งรัฐธรรมนูญของตนในฐานะรัฐบาลโปรเตสแตนต์และสาธารณรัฐ และจะจัดให้มีการเผยแพร่ความเท็จและการล่อลวงของสันตะปาปา เมื่อนั้นเราขอมารู้ได้ว่า เวลาสำหรับการสำแดงฤทธานุภาพอันนำอัศจรรย์ของซาตานมาถึงแล้ว และอวสานก็อยู่ใกล้แล้ว" Testimonies, เล่ม 5, หน้า 451.

กฎหมายวันอาทิตย์คือจุดสิ้นสุดของอาณาจักรที่หก คือสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสาม สัตว์ร้ายจากแผ่นดินเริ่มครอบครองอำนาจเมื่อสิ้นสุดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองของสันตะปาปาในปี ค.ศ. 1798 ฉะนั้น สันตะปาปาจึงได้รับการสำแดงในปี ค.ศ. 538 แม้ว่ากิจการของนางในการเข้ายึดครองโลกได้ดำเนินอยู่แล้วเมื่อเปาโลได้เขียนถ้อยคำของท่าน ก่อนปี ค.ศ. 538 จะต้องมีการละทิ้งความเชื่อเสียก่อน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการสำแดงของมนุษย์แห่งบาป ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า

การทรยศความเชื่อนั้นได้ถูกแทนไว้โดยคริสตจักรแห่งเปอร์แกมอส เมื่อคริสตจักรคริสเตียนประนีประนอมกับศาสนานอกกรีต ดังที่มีสัญลักษณ์แทนไว้โดยจักรพรรดิคอนสแตนติน เปาโลกำลังระบุหมุดหมายเชิงพยากรณ์ที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

ภายหลังจากทบทวนสิ่งที่ท่านเคยสอนชาวเฮสเสโลนิกามาก่อนแล้ว ท่านจึงถามว่า พวกเขาได้จำได้หรือว่าท่านเคยสอนความจริงเหล่านี้แก่พวกเขามาก่อน? จากนั้นท่านเตือนพวกเขาว่า พวกเขาควรจำได้เช่นกันว่าท่านได้สอนพวกเขาว่า จะมีอำนาจหนึ่งซึ่งจะ “ขัดขวางไว้” ฝ่ายสันตะปาปา “เพื่อว่า” ฝ่ายสันตะปาปา “จะได้ถูกเปิดเผยในเวลาของตน”? คำว่า “ขัดขวางไว้” หมายถึง การยับยั้ง คำว่า “ขัดขวางไว้” ในตอนเดียวกันนี้ ภายหลังได้แปลว่า “บัดนี้ยังยับยั้งอยู่”

ดังนั้น ข้อความตอนนี้จึงอาจถ่ายทอดได้อย่างถูกต้องว่า “และบัดนี้ท่านทั้งหลายก็รู้สิ่งที่ยับยั้งสันตะปาปาไว้ เพื่อว่าสันตะปาปาจะได้ถูกเผยให้ปรากฏในเวลาของเขา เพราะว่าความลึกลับแห่งความชั่วช้านั้น (คือสันตะปาปา) ก็กำลังทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่บัดนี้ยับยั้งสันตะปาปาอยู่ ก็จะต้องยับยั้งสันตะปาปาต่อไป จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปให้พ้นทาง” เมื่อวิลเลียม มิลเลอร์เข้าใจข้อความตอนนี้ในพระธรรมเฮสเสโลนิกา เขาก็ตระหนักว่าอำนาจซึ่งขัดขวางมิให้สันตะปาปาขึ้นครองบัลลังก์แห่งพิภพในปี ค.ศ. 538 ก็คือโรมนอกศาสนา และว่าโรมนอกศาสนาจะยับยั้งการขึ้นมาของอำนาจฝ่ายสันตะปาปาไว้ จนกว่าโรมนอกศาสนาจะ “ถูกนำออกไปให้พ้นทาง”

“ตลอดช่วงสิบสองปีที่ข้าพเจ้าเป็นผู้นับถือลัทธิเทวนิยม ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือประวัติศาสตร์ทุกเล่มที่สามารถหาได้ แต่บัดนี้ข้าพเจ้ารักพระคัมภีร์ พระคัมภีร์สอนเรื่องพระเยซู! กระนั้น ก็ยังมีพระคัมภีร์อยู่มากที่ยังมีดมนสำหรับข้าพเจ้า ในปี ค.ศ. 1818 หรือ 1819 ขณะสนทนากับมิตรสหายผู้หนึ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยม และผู้ซึ่งเคยรู้จักและได้ยืมข้าพเจ้าพูดเมื่อครั้งที่ยังเป็นผู้นับถือลัทธิเทวนิยม เขาได้ถามขึ้นด้วยท่าทีที่มีนัยสำคัญอยู่มากว่า ‘ท่านคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์นี้ และข้อนั้น?’ โดยอ้างถึงข้อพระคัมภีร์เดิม ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยคัดค้านเมื่อยังเป็นผู้นับถือลัทธิเทวนิยม ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร จึงตอบว่า—หากท่านจะให้เวลาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นหมายความว่าอย่างไร ‘ท่านต้องการเวลานานเท่าใด?’ ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่าน ข้าพเจ้าตอบ เพราะข้าพเจ้าไม่อาจเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงประทานการสำแดงที่ไม่อาจเข้าใจได้ แล้วข้าพเจ้าจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะศึกษาพระคัมภีร์ของข้าพเจ้า โดยเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถค้นพบได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหมายถึงอะไร แต่ทันทีที่ข้าพเจ้าได้ตั้งปณิธานนี้ขึ้น ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในใจข้าพเจ้าว่า—‘สมมุติว่าท่านพบตอนหนึ่งที่ท่านไม่อาจเข้าใจได้ ท่านจะทำอย่างไร?’ แล้ววิธีศึกษาพระคัมภีร์เช่นนี้ก็เกิดขึ้นในความคิดของข้าพเจ้าว่า—ข้าพเจ้าจะนำถ้อยคำของตอนพระคัมภีร์เช่นนั้นมา และติดตามคำเหล่านั้นไปตลอดทั่วทั้งพระคัมภีร์ แล้วจะค้นหาความหมายของมันด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้ามีหนังสือดรรชนีคำในพระคัมภีร์ของครุเดน ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเล่มที่ดีที่สุดในโลก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหยิบหนังสือเล่มนั้นกับพระคัมภีร์ของข้าพเจ้า แล้วนั่งลงที่โต๊ะทำงานของข้าพเจ้า และไม่อ่านสิ่งอื่นใดเลย นอกจากหนังสือพิมพ์เล็กนอย เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ที่จะรู้ให้ได้ว่าพระคัมภีร์ของข้าพเจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ข้าพเจ้าเริ่มต้นที่ปฐมกาล และอ่านต่อไปอย่างช้า ๆ; และเมื่อมาถึงข้อพระคัมภีร์ตอนใดที่ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจ ข้าพเจ้าก็ค้นไปทั่วทั้งพระคัมภีร์เพื่อให้ทราบว่ามันหมายความว่าอย่างไร หลังจากนี้ข้าพเจ้าได้ศึกษาพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มด้วยวิธีนี้แล้ว โอ ความจริงนั้นก็ปรากฏสว่างเจิดจ้าและรุ่งโรจน์เพียงใด! ข้าพเจ้าพบสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เทศนาแก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามั่นใจว่าเจ็ดกาลเวลาได้สิ้นสุดลงในปี 1843 แล้ว จากนั้นข้าพเจ้าก็มาถึง 2300 วัน; มั่นนำข้าพเจ้าไปสู่ข้อสรุปเดียวกัน; แต่ข้าพเจ้าไม่เคยคิดเลยว่าจะค้นพบว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาเมื่อใด และข้าพเจ้าก็ไม่อาจเชื่อได้;

แต่ความสว่างนั้นกระทบข้าพเจ้าอย่างหนักแน่นยิ่ง จนข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร บัดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าต้องสวมเดี๋ยและกางเกงขีมี; ข้าพเจ้าจะไม่ไปเร็วกว่าพระคัมภีร์ และข้าพเจ้าจะไม่ล่าหลังพระคัมภีร์ด้วย สิ่งใดก็ตามที่พระคัมภีร์สอน ข้าพเจ้าจะยึดมั่นในสิ่งนั้น แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิชอบพระคัมภีร์บางตอนที่ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจได้”

“เพียงเท่านี้สำหรับวิธีศึกษาพระคัมภีร์โดยทั่วไปของเขา ในอีกโอกาสหนึ่ง เขาได้กล่าวถึงวิธีของเขาในการตัดสินความหมายของข้อความที่อยู่ต่อหน้าเรา—ความหมายของคำว่า ‘เครื่องบูชาเนื่องนิตย์’ เขากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าอ่านต่อไป และไม่อาจพบกรณีอื่นใดที่มีคำนี้ปรากฏอยู่นอกจากในพระธรรมดาเนียล จากนั้นข้าพเจ้าจึงนำถ้อยคำที่อยู่สัมพันธ์กับคำนั้น คือ “ซึ่งไปเสีย” เขาจะชิงเอาเครื่องบูชาเนื่องนิตย์ไปเสีย “ตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาเนื่องนิตย์จะถูกชิงไปเสีย” ฯลฯ ข้าพเจ้าอ่านต่อไป และคิดว่าคงจะไม่พบความกระจ่างใด ๆ เกี่ยวกับข้อความนี้ ในที่สุดข้าพเจ้าก็มาถึง 2 Thessalonians 2:7-8 “เพราะว่าลึกลับแห่งความชั่วช้านั้นกำลังทำงานอยู่แล้ว แต่ผู้ที่หน่วงเหนี่ยวอยู่ในขณะนี้ก็ยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าเขาจะถูกนำออกไปเสียให้พ้นทาง แล้วคนนอกธรรมนั้นจึงจะปรากฏ” ฯลฯ และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงข้อความนั้น โอ ความจริงก็ปรากฏชัดและรุ่งโรจน์เพียงใด! นั่นไง! นั่นคือ “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์!”” ที่นี้ เปาโลหมายความว่าอย่างไรโดยคำว่า ‘ผู้ที่หน่วงเหนี่ยวอยู่ในขณะนี้’ หรือผู้ที่ขัดขวาง? โดย ‘คนบาป’ และ ‘คนนอกธรรม’ นั้น หมายถึงศาสนจักรโรมันคาทอลิก ถ้าเช่นนั้น อะไรเล่าที่ขัดขวางมิให้ศาสนจักรโรมันคาทอลิกถูกเผยออกมา? ก็ลัทธินอกศาสนาตนเอง ถ้าเช่นนั้น ‘เครื่องบูชาเนื่องนิตย์’ ก็ต้องหมายถึงลัทธินอกศาสนา” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

หากปราศจากความเข้าใจว่า “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์” ในพระธรรมดาเนียลเป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา มิลเลอร์ก็คงยากยิ่งที่จะพัฒนากรอบความคิดซึ่งเขาใช้เป็นฐานในการประกอบโครงสร้างคำพยากรณ์ของเขามา “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์” ปรากฏอยู่ห้าครั้งในพระธรรมดาเนียล และทุกครั้งล้วนตามมาด้วยสัญลักษณ์ของลัทธิสันตะปาปา หลักฐานที่ว่า “เครื่องบูชาเนื่องนิตย์” ในพระธรรมดาเนียลคือลัทธินอกศาสนา ปรากฏอยู่ในจดหมายของเปาโลถึงชาวเอเธสโลนิกา คำเตือนที่ร้ายแรงที่สุดประการหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าปรากฏอยู่ที่นั่น เพราะที่นั่นเปาโลได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าผู้ที่ไม่รักความจริงจะถูกปล่อยให้หลงผิดอย่างแรงกล้า ความจริงซึ่งได้ถูกจัดวางไว้ในพระธรรมเอเธสโลนิกาโดยเจตนาคือการระบุถึงความเชื่อมโยงของลัทธินอกศาสนากับลัทธิสันตะปาปา และการปฏิเสธความจริงนั้นย่อมเป็นหลักประกันว่าความลวงอันแรงกล้าจะเป็นผลสืบเนื่องจากการปฏิเสธนั้น เราจะดำเนินเรื่องนี้ต่อไปในบทความถัดไป.

ท่านทั้งหลายจงหยุดนิ่งและประหลาดใจ จงร้องออกมาและร้องเกิด เขาทั้งหลายเมามาย แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโศซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยสุราแรง เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงหลังวิญญานแห่งความหวังลึกลงเหนือท่านทั้งหลาย และได้ทรงปิดตาของท่าน คือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และบรรดาผู้นำของท่าน คือผู้ที่เห็นนิมิต พระองค์ได้ทรงคลุมเขาไว้ และนิมิตทั้งสิ้นได้กลายเป็นแก่ท่านทั้งหลายดั่งถ้อยคำในหนังสือที่พินึกไว้ ซึ่งเมื่อคนทั้งหลายนำไปให้ผู้มีความรู้กล่าวว่า “ขออ่านสิ่งนี้ให้ข้าพเจ้าฟังเถิด” เขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอ่านไม่ได้ เพราะมันถูกพินึกไว้” และเมื่อนำหนังสือนั้นไปให้ผู้ไม่มีความรู้กล่าวว่า “ขออ่านสิ่งนี้ให้ข้าพเจ้าฟังเถิด” เขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความรู้” เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “เพราะชนชาตินี้เข้าใกล้เราแต่ด้วยปากของตน และให้เกียรติเราแต่ด้วยริมฝีปากของตน แต่ใจของเขาอยู่ห่างไกลจากเรา และความยำเกรงที่เขามีต่อเรานั้นเป็นเพียงบัญญัติของมนุษย์ที่สั่งสอนกันมา เพราะฉะนั้น ดูเถิด

เราจะกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางชนชาตินี้ คือการอัศจรรย์และความน่าพิศวง
เพราะสติปัญญาของบรรดาคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป
และความเข้าใจของบรรดาคนสุขุมของเขาจะถูกซ่อนไว้
วิบัติแก่ผู้ที่พยายามซ่อนแผนการของตนไว้จากพระยาห์เวห์อย่างลึกซึ้ง และการทำงานของเขายู่ในความมืด
และเขากล่าวว่า 'ผู้ใดเล่าจะเห็นเรา? และผู้ใดเล่าจะรู้จักเรา?' แท้จริง
การกลับตาลปัตรของท่านทั้งหลายนั้นจะถูกมองว่าเป็นเพียงดินเหนียวในมือช่างปั้นหม้อ
เพราะสิ่งที่ถูกสร้างจะกล่าวแก่ผู้สร้างมันได้หรือว่า 'เขามิได้สร้างข้าพเจ้า'
หรือสิ่งที่ถูกปั้นแต่งจะกล่าวแก่ผู้ปั้นแต่งมันได้หรือว่า 'เขาไม่มีความเข้าใจ?' อิสยาห์ 29:9-16